

Arrest

nr. 226 707 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ö. SOZEN
Bochtlaan 12/8
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ö. SOZEN, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari 2017 diende verzoeker voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. België achtte zich voor de behandeling van dit verzoek verantwoordelijk en het verzoek werd voor behandeling overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 13 april 2017 diende verzoeker vervolgens ook een verzoek om internationale bescherming in in Duitsland.

Op 2 augustus 2017 weigerde het CGVS aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 augustus 2017 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 9 oktober 2018 bood verzoeker zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Op 10 oktober 2018 diende verzoeker een volgend verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 26quinquies). Dit betreft het tweede beschermingsverzoek in België.

Op 6 november 2018 richtte de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een terugnameverzoek aan de Duitse instanties op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 12 november 2018 aanvaardde Duitsland het terugnameverzoek op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening.

Op 21 januari 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (overdrachtsbesluit – bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten;

naam : A. D. voornaam : I. geboortedatum : [...]1997 geboorteplaats: Mogadishu nationaliteit: Somalië alias [...].

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. D., verder de betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, bood zich op 09.10.2018 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 10.10.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 20.09.2002. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 12.10.2018 werd te Leuven een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 12.10.2018 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar. De op 09.10.2018 ingestelde voogdij werd op 18.10.2018 opgeheven.

De betrokkene vroeg op 17.01.2017 reeds internationale bescherming in België. Dit verzoek was op 03.08.2017 het voorwerp van een beslissing van het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De betrokkene had geen gevolg gegeven aan een oproeping.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek dd. 10.10.2018 leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 17.01.2017 internationale bescherming vroeg in België en op 13.04.2017 in Duitsland.

De betrokkene werd op 09.01.2019 gehoord in de gevangenis van Leuven-Hulp. Hij stelde gehuwd te zijn en voegde toe dat zijn echtgenote en zoon in Somalië verblijven. Hij verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben en maakte verder gewag van een in het Verenigd Koninkrijk verblijvende neef.

De betrokkene verklaarde dat hij Somalië in 2010 verliet en vervolgens 3 jaar in een vluchtelingenkamp in Kenia verbleef. Vandaar reisde hij via Soedan naar Libië vanwaar hij na een verblijf van 8 maanden terugkeerde naar Kenia. Zowat een jaar later vloog de betrokkene met behulp van een vals paspoort van Kenia naar Turkije. Hij reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen reisde via Griekenland en vervolgde zijn weg naar België, waar hij internationale bescherming vroeg. Na 2 maanden trok hij naar Nederland, vanwaar hij weer doorreisde naar Frankrijk en uiteindelijk Duitsland. Naar eigen zeggen keerde hij in mei 2017 vanuit Duitsland terug naar België, dat hij sindsdien niet meer verliet.

De betrokkene stelde dat in Frankrijk en Duitsland enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd en ontkende dat hij een verzoek tot internationale bescherming indiende in Duitsland.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België vanwege zijn problemen. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij daar naar eigen zeggen geen internationale bescherming vroeg.

De Belgische instanties ontvingen geen verzoek tot terugname van Duitsland.

Op 06.11.2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 12.11.2018 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit betekent dat de verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM

tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zoals vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht omdat hij naar eigen zeggen geen internationale bescherming vroeg in Duitsland. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodacresultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met de code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat aan de verklaring van de betrokkene geen geloof kan worden gehecht en dat hij wel degelijk op 13.04.2017 internationale bescherming vroeg in België.

Hij maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Duitse instanties stemden op 12.11.2018 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht..d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1) d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement impliceert herhalen we dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale

bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Middels het akkoord van 12.11.2018 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland.

De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen.

Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database -Country Report - Germany", laatste update op 03.04.2018, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie, van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 35, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang (reduced material conditions", pagina 59). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden het recht op opvang en bijstand kan worden beperkt tot datgene dat absoluut noodzakelijk is. In de praktijk betekent dit dat financiële toelagen worden beperkt of stop worden gezet en uitsluitend materiële opvang (accommodatie, voeding en andere noodwendigheden) wordt geboden (The list of reduction grounds is exhaustive, so benefits cannot be reduced for other reasons. If one of the above grounds is met, authorities have full discretion to reduce benefits but "irredeemably necessary" benefits have to be granted in any case. Therefore reduction usually means that cash benefits are reduced or withdrawn, but persons concerned still have to be provided with accommodation, food and other basic necessities", pagina 61).

Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many regions throughout 2016 and 2017", pagina 70).

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dd. 09.01.2019 nachtmerries te hebben, maar maakte geen gewag van gezondheidsproblemen.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 74) en dat in geval van trauma's gespecialiseerde bijstand kan worden verstrekt (pagina 75). De auteurs maken op de vermelde pagina's melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan

omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene en indien de noodzaak daartoe bestaat de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet volstaan.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota de exceptie van onontvankelijkheid op aangezien verzoeker zou nalaten de juridische grondslag of wettelijke bepaling aan te wijzen waarop zijn middel is gebaseerd en dat hij geschonden acht. Hij voert evenwel, weliswaar louter ten overvloede, een verweer aangaande artikel 3.2 van de Dublin III-verordening. De Raad is van oordeel dat uit het middel van verzoeker blijkt dat hij van mening is dat de gemachtigde artikel 3, 2, eerste lid van de Dublin III-verordening heeft geschonden.

De exceptie wordt niet aangenomen.

2.2. Naar aanleiding van het feit dat verzoeker ondertussen werd overgedragen aan Duitsland werpt verweerder ter zitting op dat verzoeker zijn belang heeft verloren wat betreft het aangevochten "bevel om het grondgebied te verlaten". Hij erkent dat men niet automatisch het belang verliest bij de beslissing tot weigering van verblijf, maar stelt zich in casu toch vragen bij het actueel belang omdat verzoeker zich beperkt in het middel tot een feitelijke uiteenzetting. Er wordt hierbij opnieuw bedoeld op het gebrek aan middel. Verzoeker gedraagt zich wat betreft het actuele belang na de overdracht aan Duitsland naar de wijsheid van de Raad.

Wat betreft het opgeworpen gebrek aan een middel wegens een feitelijke uiteenzetting, verwijst de Raad naar hetgeen is uiteengezet onder punt 2.1.

Wat betreft het belang na uitvoering van het overdrachtsbesluit naar Duitsland, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 29, 3 van de Dublin III-verordening bepaalt als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt dat: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit stelt de Raad vast dat duidelijk blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker bijgevolg een voordeel kan verschaffen dat voortvloeit uit de Dublin III-verordening zelf. Het feit dat verzoeker zich naar de wijsheid gedraagt, doet hieraan geen afbreuk (RvS 7 juni 2016, nr. 234.968 stelt o.a. dat: *L'arrêt attaqué n'a pu légalement constater la perte d'intérêt au recours dès lors qu'en raison de l'effet rétroactif qui s'attache à un arrêt d'annulation le requérant recouvre une chance que, dans le cadre d'un réexamen de la cause la Belgique se déclare compétente pour connaître de l'examen de la demande d'asile, hypothèse par ailleurs clairement visée par les articles 29.3 et 30 du règlement précité. Il est, à cet égard, sans conséquence que le requérant en annulation s'en soit référé à l'appréciation du Conseil sur la question de la persistance de son intérêt au recours dès lors qu'un tel référé n'équivaut pas à la renonciation d'un droit.*).

Waar verweerder ter zitting erop wijst dat toch het “bevel” is uitgevoerd en er dus wel nog belang is bij de weigering tot verblijf maar niet wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat ook de nationale regelgeving niet noopt tot een andersluidend oordeel daar er bij het huidige overdrachtsbesluit (zijnde de bijlage 26quater) geen afsplitsing kan gemaakt worden van hetgeen in de titel als een “bevel om het grondgebied te verlaten” wordt omschreven. De “weigering van verblijf” en het “bevel om het grondgebied te verlaten” zijn in het kader van een overdrachtsbesluit een en ondeelbaar gezien het bepaalde in artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Bij een overdrachtsbesluit wordt naar Belgisch recht altijd tegelijk een weigering van verblijf en een “bevel om het grondgebied te verlaten” afgegeven. Met andere woorden een weigering van verblijf zonder het “bevel om het grondgebied te verlaten”, waarop verweerder doelt, bestaat niet in het Belgisch recht als het om een overdrachtsbesluit gaat.

Bovendien betreft het ook geen klassiek “bevel om het grondgebied te verlaten”. Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, ligt thans onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met het oog op een overdracht aan Duitsland. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 iuncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar Somalië of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

De exceptie wordt niet aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3, 2 lid 1 van de Dublin III-verordening.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Op 17.01.2017 heeft verzoeker een verzoek om internationale bescherming in België ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

België achtte zich - na het Dublin-onderzoek - bevoegd om dit verzoek om internationale bescherming te behandelen. Op 02.08.2017 werd een beslissing tot niet-toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming genomen door het CGVS omwille van het feit dat verzoeker geen gevolg had gegeven aan de uitnodiging voor het gehoor.

Op 13.04.2017 zou verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, ditmaal in Duitsland.

Op te merken valt dat in de bestreden beslissing dd. 21.01.2019 een materiële vergissing staat, nl. in de voorlaatste alinea van blz. 2: "Dit toont aan dat aan de verklaring van de betrokkene geen geloof kan worden gehecht en dat hij wel degelijk op 13.04.2017 internationale bescherming vroeg in België." Op 13.04.2017 zou verzoeker immers een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Duitsland, zoals ook werd meegedeeld op blz. 1 van de bestreden beslissing.

Zoals in zijn gehoor dd. 09.01.2019 in de Hulpgevangenis te Leuven aan verwerende partij meegedeeld, betwist verzoeker dat hij in Duitsland om internationale bescherming zou hebben verzocht. Verwerende partij verwijst op haar beurt naar artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 dat bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming (nl. de in artikel 9, lid 1 bedoelde personen) worden aangeduid met de code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Verzoeker betwist niet dat hij in Duitsland werd gecontroleerd, maar stelt wel dat de Duitse autoriteiten onder dwang zijn vingerafdrukken hebben afgenomen en er ten onrechte van zijn uitgegaan dat hij daar om internationale bescherming zou hebben verzocht.

Het is opvallend dat de Duitse autoriteiten, na raadpleging van de Eurodac-databank, hebben opgegeven dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming in Duitsland zou hebben ingediend. Het is immers zo dat verzoeker op 17.01.2017 reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België, met als gevolg dat de Duitse autoriteiten hiervan ongetwijfeld op de hoogte zijn geweest omwille van het feit dat verwerende partij de vingerafdrukken van verzoeker normaliter reeds heeft ingegeven in Eurodac tijdens het Dublin-onderzoek dat plaatsvond begin januari 2017. Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS pas bij beslissing dd. 02.08.2017 (betekend op 03.08.2017) (oftewel bijna vier maanden na de Duitse registratie van het beweerde verzoek om internationale bescherming van verzoeker) zijn verzoek (d.i. het eerste verzoek) heeft afgewezen, en wel omwille van het feit dat verzoeker geen gehoor heeft gegeven aan de oproeping voor het gehoor.

De Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna 'Dublin III-verordening') heeft precies als doel gehad om asielshopping te voorkomen door bindende regels vast te leggen, zodanig dat slechts één lidstaat bevoegd zou zijn om het verzoek om internationale bescherming ten gronde te behandelen.

Door verwerende partij zal niet worden betwist dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming eerst in België heeft ingediend, nl. op 17.01.2017, zodanig dat België overeenkomstig artikel 3, tweede alinea, eerste lid van de Dublin III-verordening verantwoordelijk is en blijft voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, inbegrepen het derde verzoek dd. 10.10.2018.”

Verzoeker geeft, zoals verweerder terecht aanstipt, een feitelijke uiteenzetting, doch deze is wel degelijk relevant in het kader van de door hem opgeworpen schending van artikel 3, 2, eerste lid van de Dublin III-verordening. Hij wijst erop dat het eerste beschermingsverzoek dat verzoeker heeft ingediend,

gebeurde in België bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 januari 2017. Hij stipt eveneens aan dat België zich bevoegd heeft geacht om dat beschermingsverzoek te behandelen en het is niet betwist dat het CGVS een beslissing heeft genomen tot het weigeren van de vluchtelingenstatus evenals van de subsidiaire beschermingsstatus. De gemachtigde stelt dat verzoeker op 13 april 2017 eveneens een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland. Verzoeker vervolgt dat niet kan worden betwist dat hij zijn beschermingsverzoek het eerst in België heeft ingediend, zodanig dat België overeenkomstig artikel 3, tweede alinea, eerste lid van de Dublin III-verordening verantwoordelijk is en blijft voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, inbegrepen het derde verzoek van 10 oktober 2018.

Verweerder stelt in de nota dat artikel 3.2 van de Dublin III-verordening enkel de bevoegdheid bepaalt voor zover er “op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen” in welk geval de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. In casu meent verweerder dat de verantwoordelijke lidstaat, Duitsland, op afdoende wijze is aangeduid op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening, die uitdrukkelijk heeft ingestemd met de “overname” van verzoeker. Verzoeker kan volgens verweerder niet dienstig verwijzen naar het bepaalde in artikel 3, 2 van de Dublin III-verordening. Verweerder wijst er nog op dat uit artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening blijkt dat het door verzoeker ingediende beschermingsverzoek door de Duitse autoriteiten het voorwerp uitmaakte van een afwijzing en verzoeker in Duitsland een nieuw beschermingsverzoek zal kunnen indienen. Verder wijst verweerder op het interstatelijk vertrouwensbeginsel hetgeen inhoudt dat er prima facie mag van uitgegaan worden dat de lidstaten de Europese regelgeving in het kader van de behandeling van beschermingsverzoeken zal respecteren. Het Hof van Justitie heeft evenwel geoordeeld dat een lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en het in bepaalde gevallen dan niet is uitgesloten dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zich voordoet als er voor ernstige tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangvoorzieningen moet worden gevreesd. Dit is in casu wat Duitsland betreft niet aan de orde.

Artikel 3, 1 en 2 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

In casu heeft de gemachtigde zich gestoeld op artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening om te stellen dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

(derde lid opgeheven)

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

§ 2.

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3.

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 4.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

[...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]"

Artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) [...]

b) [...]

c) [...]

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet een louter procedurele verwijzing bevat naar de Europese regelgeving die België bindt, *in casu* de Dublin III-verordening. Dit artikel kan op zich niet de verantwoordelijkheid van Duitsland onderbouwen.

De vraag is bijgevolg of de bijkomende verwijzing naar artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening in casu volstaat om de verantwoordelijkheid van Duitsland te kunnen vaststellen.

Het basisbeginsel is neergelegd in artikel 3 van de Dublin III-verordening dat in het eerste lid duidelijk bepaalt dat een beschermingsverzoek door een enkele lidstaat wordt behandeld, “*namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.*” Dit hoofdstuk, getiteld “*criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat*” heeft betrekking op de artikelen 7 tot en met 15 van de verordening. Artikel 18 van de Dublin III-verordening heeft in se gezien de titel “*verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat*” eerder betrekking op de verplichting van de verantwoordelijke lidstaat, eens de verantwoordelijke lidstaat reeds is bepaald. Dit kan blijkens artikel 3, 1 van de verordening in de eerste plaats op grond van de criteria zoals voorzien in hoofdstuk III. Dit kan echter ook op basis van andere regels in de verordening die duidelijk bepalend zijn voor de verantwoordelijkheid van een lidstaat, zoals bijvoorbeeld de bindende termijnen die in de verordening zijn neergelegd. Dit is in casu evenwel niet het geval. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt bijvoorbeeld dat verzoeker na het eerste beschermingsverzoek in België het grondgebied van de lidstaten zou hebben verlaten voor een periode van meer dan drie maanden, hetgeen aanleiding geeft tot het verval van de Belgische verantwoordelijkheid (artikel 19 Dublin III-verordening).

Artikel 3, 2, lid 1 van de Dublin III-verordening bepaalt heel duidelijk dat als op basis van de in de verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, het de lidstaat is waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, die verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. De Raad kan gezien de feitelijkheden eigen aan de zaak niet aannemen dat de enkele verwijzing naar artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening kan volstaan om de verantwoordelijkheid van Duitsland afdoende aan te wijzen. Zoals gezegd heeft deze bepaling in de eerste plaats betrekking op het aflijnen van de verplichting van de verantwoordelijke lidstaat, eerder dan dat dit artikel op zich – zonder samenhang met artikel 3, 2, lid 1 van de verordening – volstaat voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat zelf. In casu valt men dan, zoals verzoeker aangeeft, terug op de basispremissie dat de lidstaat verantwoordelijk is waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend.

In casu bevat het administratief dossier geen “eurodac search result” waarop de eurodac-treffers worden vermeld, maar de gemachtigde heeft zelf in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de eurodac-treffers aantonen dat verzoeker op 17 januari 2017 internationale bescherming vroeg in België en op 13 april 2017 in Duitsland. Vervolgens heeft verzoeker wederom een beschermingsverzoek ingediend in België op 10 oktober 2018. Dit wordt niet betwist. Er wordt geen melding gemaakt van een beschermingsverzoek in Duitsland dat zou dateren van voor het eerste verzoek in België. Verder kon, zoals supra toegelicht, in casu ook niet op een andere afdoende wijze de verantwoordelijkheid van Duitsland afdoende worden onderbouwd.

De Raad meent dan ook dat artikel 3, 2, eerste lid van de Dublin III-verordening in casu is geschonden.

Het feit dat er ondertussen ook een later beschermingsverzoek moet geweest zijn dat door Duitsland werd afgewezen, zoals verweerder aanstipt, betekent niet dat ook voor het nieuwe beschermingsverzoek van 10 oktober 2018 opnieuw moest bepaald worden welke lidstaat de verantwoordelijke lidstaat was volgens een correcte toepassing van de bepalingen in de Dublin III-verordening. Het loutere feit dat Duitsland met dit terugnameverzoek van België uitdrukkelijk heeft ingestemd, doet hieraan geen afbreuk. Vooreerst bevat het administratief dossier niet het volledige terugnameverzoek dat België aan Duitsland heeft gericht. De Raad kan bijgevolg niet nagaan welke informatie door de gemachtigde aan Duitsland werd verschaft. Zelfs indien moet aangenomen worden dat Duitsland met volledige kennis van zaken heeft ingestemd met de terugname van verzoeker, dan nog vormt dit op zich geen motief om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, zoals bevestigd in de arresten Ghezelbash (C-63-15) en Karim (C-155-15) van het Hof van Justitie, beiden van 7 juni 2016. In beide zaken lag een gelijkaardige vraag voor over de draagwijdte van het effectief rechtsmiddel dat wordt gegarandeerd door artikel 27 van de Dublin III-verordening gelezen in het licht van overweging 19 van de verordening. In beide zaken wierp de verzoekende partij een verkeerde toepassing van een criterium (artikel 12 in de zaak Ghezelbash) of een regel (artikel 19 in de zaak Karim) van de verordening op in een beroep tegen het overdrachtsbesluit voor de nationale rechter van de verzoekende lidstaat, terwijl Frankrijk reeds uitdrukkelijk had ingestemd met het overnameverzoek in de zaak Ghezelbash en Slovenië reeds uitdrukkelijk had ingestemd met het terugnameverzoek in de zaak Karim. In beide zaken heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de verzoekers de mogelijkheid moesten

hebben zich er in het kader van een rechtsmiddel tegen een jegens hen genomen overdrachtsbesluit op te beroepen dat een verantwoordelijkheids criterium of een regel van de verordening, verkeerd was toegepast.

Waar verweerder in de nota nog verwijst naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat volgens hem inhoudt dat er een vermoeden is dat de lidstaten de Europese regelgeving in het kader van de behandeling van een beschermingsverzoek respecteren, heeft het Hof van Justitie hierop geantwoord in het arrest Ghezelbash in punt 55: *“In dit verband moet worden opgemerkt dat de eventuele constatering, in het kader van een dergelijk onderzoek, dat er een fout is gemaakt, geen afbreuk kan doen aan het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten, waarop het gemeenschappelijk Europees asielstelsel berust (...), daar deze constatering enkel betekent dat de lidstaat waaraan de asielzoeker moet worden overgedragen, niet de verantwoordelijke lidstaat is in de zin van de criteria van hoofdstuk III van verordening nr. 604/2013.”*

Waar verweerder ook nog aanvoert dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel inhoudt dat geen overdracht kan gebeuren in geval van ernstige tekortkomingen op het vlak van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen, maar dat dit in casu voor Duitsland niet is aangetoond nu er geen redenen zijn dat bij overdracht artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wordt geschonden, wijst de Raad erop dat ook in het geval een overdracht geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dan nog de verzoeker de mogelijkheid heeft voor de nationale rechter een verkeerde toepassing van de Dublin III-verordening aan te voeren. Het Hof van Justitie heeft dienaangaande in de zaak Ghezelbash uitvoerig toegelicht waarom de lijn van het arrest Abdullahi niet meer wordt gevolgd en stelt onder meer in punt 37 op heldere wijze: *“In het bijzonder moet worden vastgesteld dat de Uniewetgever geen specifiek – en a fortiori geen exclusief – verband heeft gelegd tussen de bij artikel 27 van verordening nr. 604/2013 ingestelde rechtsmiddelen en de regel, die thans in artikel 3, lid 2, van deze verordening staat, waarbij de mogelijkheden om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, zijn beperkt in geval van gebreken in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.”*

De overwegingen in de nota van verweerder kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2019, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2019 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES